

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Mgr. J. J.**, bytem v K., D. 86, proti žalovanému **Národnímu bezpečnostnímu úřadu**, se sídlem v Praze 5, Na Popelce 2/16, P. O. Box 49, Praha 56, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 9. 11. 2015, č. j. 199/2015-NBÚ/07-OP

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ředitele Národního bezpečnostního úřadu (dále též „žalovaný“) ze dne ..., č. j. ..., jímž byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne ..., č. j. ... Uvedenými rozhodnutími bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení Tajné č. ..., které bylo žalobci vydáno dne ...

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je nesprávné, nezákonné a v rozporu se zásadami správního řízení a judikaturou správních soudů. Uvedené přesvědčení žalobce nerozptýlilo ani rozhodnutí o rozkladu, v němž žalovaný konstatoval, že rovnováhu mezi dvěma legitimními a zároveň protichůdnými zájmy v podobě práv účastníka řízení na zajištění spravedlivého procesu a zájmu na utajení informací potřebných k ochraně veřejného zájmu je zajištěna v rámci soudního přezkumu, kdy pouze soud má přístup ke všem informacím, na základě nichž bylo rozhodnuto v bezpečnostním řízení a je tedy garantem práva na spravedlivý proces.

V podané žalobě žalobce označil konkrétní žalobní body, v nichž namítal, že nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že žalobce přestal splňovat podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnosti způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“) a to z důvodu, že u něj existuje bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona. Tyto závěry odůvodňuje žalovaný odkazem na utajované podklady v podobě zpráv zpravodajské služby, které pocházejí ze shodného období a jejich zpracování bylo iniciováno shodnými anonymy „*Poctivými zaměstnanci Národního úřadu pro vyzbrojování*“ takže se zabývají materií shodnou či podobnou té, u které jiné orgány prošetřující dané skutečnosti konstatovaly, že žalobce nijak nepochybil a že se skutky kladené žalobci za vinu nestaly.

Podle názoru žalobce není pro danou záležitost nepodstatné, že se jedná o orgány, které jsou při svém rozhodování povinny své závěry vystavět na skutkových zjištěních a náležitě je odůvodnit. Na rozdíl od těchto orgánů má zpravodajská služba volnost v možnosti dospět i k nesprávným zjištěním a neodůvodněným závěrům. Žalovaný již nikterak správnost a pravdivost zjištění zpravodajské služby nepřezkoumává a jejich přezkoumatelnost v rámci soudního řízení zpravodajská služba ztěžuje, ba přímo znemožňuje jejich označením za „důvěrné“ ve smyslu zákona č. 412/2005 Sb. s výslovným požadavkem, aby s utajovanými informacemi obsaženými v předmětných zprávách bylo nakládáno v režimu § 133 odst. 3 zákona 412/2005 Sb. To znamená, že v případě vedení řízení o správní žalobě má žalovaný označit předmětné utajované informace jakožto informace, ohledně nichž nelze zprostit mlčenlivosti, neboť by mohla být vážně narušena nebo ohrožena činnost zpravodajských služeb nebo policie. Žalobce má za to, že žalovaný svým postupem, kdy - ač není nadán jako správní orgán v dané oblasti pravomocí neoddělitelně v právním státě spojenou s odpovědností k respektu vůči právům účastníků správních řízení posuzovat bezpečnostní způsobilost fyzických osob a rozhodovat tak o jejich právech a povinnostech jednoznačně ovlivňujících možnost jejich uplatnění v zaměstnání jako je tomu v případě žalobce - nepřezkoumával nijak informace zpravodajské služby z hlediska zákonnosti formy jejich opatření ani z hlediska jejich obsahové správnosti, čímž porušil základní zásady správního řízení a omezil žalobce jako účastníka řízení v právu na spravedlivý proces.

Žalobce namítl, že žalovaný porušil zásadu zákonnosti, když nezajistil, aby nejenom rozhodnutí samotné, ale i celý průběh řízení včetně opatřování podkladů k rozhodnutí bylo v souladu se zákony a jinými obecně závaznými právními předpisy. Tím, že žádným způsobem neproověřil zákonnost formy opatření a pravdivost a relevantnost zpráv zpravodajské služby, tuto povinnost nesplnil. Pokud žalovaný pouze konstatuje, že není důvodu pochybovat o věrohodnosti zpráv zpravodajské služby a jejich legálnímu opatření, porušuje žalovaný zásadu materiální pravdy a zcela rezignuje na vlastní snahu zjistit správně a úplně skutkový stav, jakož i zásadu přímosti, kdy při svém rozhodování spoléhá na důkazy opatřené zjevně tzv. „z druhé ruky“. Žalovaný porušil i další zásadu, když odebral žalobci právo seznámit se se všemi podklady, na jejichž základě bude vydáno rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhopat na podporu svých tvrzení konkrétní důkazy. Všechny podklady pro rozhodnutí jsou založeny v utajované části bezpečnostního svazku žalobce, tento postup žalovaného je svévolný a účelový.

V dalším bodě žaloby žalobce zopakoval argumentaci použitou již v rozkladu proti rozhodnutí žalovaného v prvním stupni a odkázal i na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 7As 49/2013 - 28), podle níž musí být z rozhodnutí správního orgánu patrné, zda závěr o bezpečnostním riziku ob stojí ve vztahu ke každému skutkovému důvodu, nebo

alespoň v některém z nich, samostatně, takže případné odpadnutí části z nich na celkovém závěru nic nemění, anebo zda uvedené skutkové důvody resp. část z nich tvoří bezpečnostní riziko pouze proto, že existují současně a jsou provázány skutkově. Dále musí být z rozhodnutí zřejmá jak povaha chování účastníka řízení, tak míra intenzity výskytu jeho chování a úvaha úřadu opravňující o dosažení závěru o bezpečnostním riziku tohoto chování. Podle názoru žalobce žádná z informací aplikovaných v daném případě ani úvahy žalovaného nejsou a nemohou být samy o sobě ani ve vzájemném spojení utajovanou informací. Proto postup žalovaného, kdy tento označil za utajovanou informaci dokument „Vyhodnocení bezpečnostního řízení“ evidovaný pod č. j. ..., a zařadil jej do utajované části bezpečnostního svazku, zjevně obchází závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Žalobce dále namítl, že rozhodnutí žalovaného a samotná jeho činnost nerespektují ani další judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je nezbytné, aby utajovaná informace byla dostatečně konkrétní a aby bylo patrné, jakým způsobem byla získána a jak věrohodná konkrétní skutková zjištění byly jejím podkladem. Proto by soud měl zkoumat způsob získání utajované informace, míru její konkrétnosti a věrohodnosti, jakož i poměr mezi potřebou na utajení informace a potřebou respektovat základní lidské právo na zajištění spravedlivého procesu.

Žalobce má za to, že extenzivní závěr žalovaného, že jednání, které má vliv na důvěryhodnost a ovlivnitelnost účastníka řízení, shledal v jeho jednání, kdy ten v době svého působení na Ministerstvu obrany České republiky v letech 2012 a 2013 sděloval interní informace neoprávněným osobám, což zcela odůvodněně zakládá pochybnosti o schopnosti a ochotě účastníka řízení dodržovat zásady ochrany utajovaných informací, odůvodněný pouze odkazem na zprávy zpravodajské služby, se jeví jako zjevně nesprávný, nedůvodný a nezákonný. Závěr žalovaného, že osoba, která sděluje interní informace neoprávněným osobám, není schopná a ochotná dodržovat zákonem předepsané zásady ochrany utajovaných informací, je vysoce extenzivní a přesahuje rámec logického uvažování.

Žalobce uvedl, že si je vědom svých kontaktů s osobami, které zpravidla zastupovaly buď stávající či potencionální dodavatele pro činnost odboru pořizování strategických zakázek ministerstva, a je si vědom skutečnosti, že s těmito osobami komunikoval, neboť to byla běžná náplň jeho pracovní činnosti. Zároveň si však žalobce byl a je vědom, že své zákonné povinnosti podle § 303 odst. 2 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, v podobě zachovávaní mlčenlivosti nikterak neporušil, vždy postupoval v zájmu zaměstnavatele a informace, které by byly způsobily jej poškodit, nikomu nesdělil. Etický kodex, který žalovaný zmiňuje v rozhodnutí o rozkladu, byl v prostředí resortu Ministerstva obrany proveden rozkazem ministra obrany č. 6/2013 až dne 1. 2. 2013, a povinnost k mlčenlivosti je v něm stanovena pouze ve vztahu ke skutečnostem způsobilým poškodit nebo ohrozit činnost úřadu, nikoli obecně ke všem interním informacím. To, že žalovaný staví svou argumentaci o bezpečnostní nezpůsobilosti žalobce na tak zásadním předpisu, jako je etický kodex, považuje žalobce za zarážející.

Žalobce má za to, že odůvodňuje-li žalovaný své rozhodnutí závěry o tom, že žalobce v letech 2012 a 2013 měl předávat interní informace neoprávněným osobám, je podle judikatury Nejvyššího správního soudu povinen uvést v rozhodnutí, jaké informace to měly být a komu je měl žalobce sdělovat, neboť ani předmětné interní informace, ani identita předmětných neoprávněných osob nejsou a nemohou být utajovanou informací, když není žádným způsobem odůvodnitelné a zcela nelogické, aby informace z roku 2012 a 2013, které

nebyly nikdy informacemi utajovanými, staly se utajovanými v roce 2015 a nadto byly nadále způsobilé způsobit újmu zájmům České republiky. Je zcela absurdní, že žalobci nejsou tyto informace, jejichž původcem měl být, poskytnuty s odkazem na jejich utajení.

Žalobce rovněž vytýká napadeným rozhodnutím žalovaného a jím vedenému řízení nezákonnost, spočívající v nesprávném úředním postupu a v kolizi délky řízení s obecnou zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, když řízení zahájené oznámením žalovaného ze dne 1. 4. 2014, v němž obdržel informace, na kterých vystavěl svá rozhodnutí, nejpozději dne 31. 10. 2014, přičemž v rozhodnutích není nijak odůvodněno, proč byl žalovaný v dané záležitosti po dobu delší, než je zákonná lhůta provedení řízení o vydání osvědčení fyzické osoby, tj. šest měsíců pro stupeň utajení „Tajné“, zcela nečinný.

Podle názoru žalobce nejsou informace zpravodajských služeb natolik zásadního charakteru, aby vedly žalovaného k bezprostřednímu rozhodnutí o zrušení osvědčení. Postup žalovaného nebyl nestranný, vůči žalobci došlo ke zneužití nesprávně nastaveného systému daného typu řízení, kdy žalobce či subjekt v jemu obdobném postavení nejsou účastníky ale pouhými předměty řízení, nemají žádnou možnost v řízení svá práva hájit a k průběhu řízení se vyjadřovat. Tím, že žalovaný přijímá zprávy ze zpravodajských služeb, aniž by jakkoliv pochyboval o jejich věrohodnosti, dochází fakticky k tomu, že o právech účastníků řízení rozhoduje nikoli žalovaný, ale zpravodajská služba. Tento systém bez nastavení příslušných „protiváh“ neodpovídá principům právního státu a umožňuje zneužití. Zpravodajská služba je faktickou součástí resortu Ministerstva obrany a její nezávislost ve věcech zaměstnanců resortu je tak sporná. I z medializovaných případů je zjevné, že tento systém je zneužíván pro eliminaci nepohodlných osob, u nichž by při respektování pracovněprávních či služebních předpisů k ukončení jejich poměru z libovůle zaměstnavatele nemohlo dojít.

Podle názoru žalobce hlavním důvodem zrušení platnosti bezpečnostní prověrky nebyla tvrzená bezpečnostní nezpůsobilost, ale snaha žalovaného o dalším nepůsobení žalobce v resortu Ministerstva obrany, což dokládá i skutečnost, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno bezprostředně po opětovném nástupu žalobce do pracovního poměru v resortu Ministerstva obrany. Žalobce má za to, že vydané rozhodnutí je v rozporu s Listinou základních práv a svobod, podle níž má právo na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a ochrany svého jména, přičemž dosavadním postupem správních orgánů ve věci se žalobce cítí na těchto právech dotčen.

Žalovaný ve vyjádřeních v podané žalobě odkázal na odůvodnění napadených rozhodnutí, kde jsou v souladu s § 122 odstavec 3 zákona podrobně popsány zjištěné skutečnosti a z nich plynoucí závěry, ze kterých bylo při rozhodování vycházeno. S ohledem na obsah žalobcových námitek (obsahově víceméně shodných s námitkami uplatněnými v rozkladu) žalovaný zdůraznil, že úprava utajovaných informací je z důvodu ochrany bezpečnostních zájmů České republiky založena na principu vyloučení jakýchkoliv pochybení o bezpečnostní spolehlivosti fyzické osoby. Nedostatek bezpečnostní spolehlivosti tak může být dán již jen při pouhém podezření z existence bezpečnostního rizika, takže se správní orgán nevyjadřuje k otázce, zda chování účastníka řízení vykazuje znaky skutkové podstaty trestného činu či přestupku či zda je dostatečně prokázáno, ale pouze zvažuje, zda z daného množství informací nevyplývá k dané osobě možnost některého se zákonem presumovaných bezpečnostních rizik. Jedná se tak o správní řízení svého druhu, kdy je použití správního řádu vyjma základních zásad správního řízení vyloučeno. Specialita podkladových materiálů a postupů při jejich získávání je dána právě významem chráněného zájmu.

Z uvedených důvodů je v rámci bezpečnostního řízení před úřadem seznámení s utajovanou informací vyloučeno a dokazování se provádí tak, aby byla šetřena povinnost zachovávat mlčenlivost o utajovaných informacích obsažených ve výsledcích šetření nebo v údajích s evidencí zpravodajských služeb nebo policie.

Jak opakovaně uvádí judikatura správních soudů, omezení procesních práv účastníků v bezpečnostním řízení, tedy nemožnost žalobce efektivně namítat nezákonnost zjištění, která jsou utajovanými informacemi, je vyváženo tím, že soud doplňuje aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví být důležitými. Tím je garantováno právo žalobce na spravedlivý proces podle článku 36 a následujících Listiny základních práv a svobod. Příslušná zpravodajská služba jako původce utajované písemnosti, který jako jediný je schopen a oprávněn posoudit, zda důvody utajení nadále trvají a zda je nutné uplatnění režimu podle § 133 odst. 2 a 3 zákona, se v posuzované věci vyjádřila tak, že poskytnuté utajované informace je třeba i nadále chránit v původním rozsahu. V tomto smyslu také žalovaný spisový materiál předkládaný soudu náležitě označil.

Pokud jde námitku žalobce týkající se porušení práva žalobce seznámit se se všemi podklady, na jejichž základě bude vydáno rozhodnutí, žalovaný uvedl, že bezpečnostní řízení je řízením *sui generis* s ohledem na předmět chráněného zájmu. Proto jsou v jeho rámci upraveny specifické instituty, nástroje či procesní postupy. Ke slyšení účastníka neslouží výsledk, nýbrž pohovor, který má podle zákona vlastní pravidla a jehož provedení je obligatorní jen v případě žádosti o vydání osvědčení pro stupeň utajení „Přísně tajné.“ V daném případě nebylo žalobci jakkoliv bráněno v jeho právu seznámit se s neutajovanými podklady, přičemž o zahájení řízení o zrušení platnosti osvědčení byl žalovaný žalovaným (dále též „Úřad“) řádně informován. Protože Úřad v určité fázi řízení usoudil, že se vyskytly skutečnosti, které je třeba objasnit pro zjištění skutečného stavu věci, s účastníkem řízení pohovor provedl a žalobce využil možnosti podat opravný prostředek. Žalovaný Úřad pak opravný prostředek v limitech daných zákonem č. 412/2005 Sb. řádně vyřídil. Žalobce podal správní žalobu, která mu otevírá možnost plné právní ochrany. Z tohoto důvodu neshledal Úřad námitky žalobce opodstatněnými.

Žalovaný odkázal na ustanovení § 122 odstavec 3 zákona, kdy pokud jde o vyhodnocení toho, zda šlo v případě žalobce o interní informace ministerstva obrany či o neoprávněné osoby, Úřad předestřená skutková zjištění převzal od příslušné zpravodajské služby a neměl důvod o věrohodnosti předaných informací jakkoliv pochybovat. K judikatuře citované žalobcem v podané žalobě žalovaný uvedl, že ustanovení § 122 odst. 3 zákona dovoluje vyhodnocení bezpečnostního řízení umístit do utajované části bezpečnostního svazku žalobce, protože obsahuje utajované informace. Z tohoto vyhodnocení jsou patrné důvody zrušení platnosti osvědčení. Soud na jeho základě může zcela neomezeně zkoumat úvahy, které vedly žalovaného k závěru o výskytu bezpečnostního rizika u žalobce. Informace poskytnuté příslušnou zpravodajskou službou žalovaný považuje za dostatečně určité a věrohodné, a pokud jde o jejich způsob získání, pak je považuje za získané v souladu se zákonem.

Žalovaný poukázal na to, že v obecné rovině existuje obava, že žalobce tak, jako nakládal s interními informacemi, bude nakládat i s informacemi utajovanými, a tato obava je

zcela na místě. Ze zpráv zpravodajské služby se podává, že šlo o interní informace a že je žalobce předával neoprávněným osobám.

K námitkám týkajícím se porušení povinnosti mlčenlivosti podle právní úpravy dané zákoníkem práce a etickým kodexem zaměstnanců veřejné správy obecně či resortu Ministerstva obrany konkrétně žalovaný uvedl, že Úřad sice v rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení výslovně porušení zákoníku práce nekonstatoval, ale konstatovala jej rozkladová komise, tato skutečnost byla v rozhodnutí o zamítnutí rozkladu také uvedena. V rozhodnutí o zamítnutí rozkladu bylo odkázáno i na podzákonnou normu, která se po část inkriminované doby na žalobce vztahovala. Závadové chování žalobce do dne 1. 2. 2013 je těmito normami pokryto, a pokud žalobce rozporuje etické kodexy jako zásadní prameny práva a zpochybňuje jejich význam, žalovaný toto tvrzení považuje přinejmenším za alarmující.

K námitce nezákonnosti spočívající v nesprávném úředním postupu a v kolizi délky řízení s obecnou zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení žalovaný uvedl, že lhůty podle § 117 zákona jsou lhůtami pro řízení o žádosti o vydání osvědčení či dokladu. V případě žalobce však bylo zahájeno řízení o zrušení platnosti osvědčení podle § 101 zákona, kdy úřad není lhůtami vázán. V bezpečnostním řízení k účastníku řízení byly žalovaným po celou dobu činy řady úkonů a vzhledem k délce řízení byla znovu provedena některá evidenční šetření, šetření navazující na hlášení změn i šetření, jež souvisela s osobami, které byly v rámci předložených výsledků v šetření zpravodajské služby či jiného orgánu státu se žalobcem spojovány.

Žalovaný se důrazně ohradil proti tvrzení žalobce, že hlavním důvodem zrušení platnosti osvědčení nebyla tvrzená bezpečnostní nespolehlivost, ale snaha o nepůsobení žalobce v resortu ministerstva obrany. Žalovanému nezbylo, než plnit svou preventivní roli v rámci ochrany utajovaných informací, tedy odeprít účastníku řízení přístup k utajovaným informacím, neboť spisový materiál obsahuje skutečnosti, které ve svém souhrnu logicky a důvodně vyvolávají pochybnosti o jeho bezpečnostní spolehlivosti. Závažné jsou zvláště proto, že objektem chráněného zájmu jsou informace svěřené účastníku řízení v rámci jeho pracovní činnosti, a v neposlední řadě také proto, že je zpochybněna nestrannost a řádný svědomitý výkon služby úřední osoby. Z tohoto důvodu žalovaný navrhl, aby žalobcovy námitky byly odmítnuty. Ze skutečností vyplývajících z listin obsažených ve správním spisu, lze dovodit závěr o tom, že u žalobce existuje shledané bezpečnostní riziko.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 20. 4. 2017 žalobce poukázal na to, že rozhodnutí žalovaného se opírá o zprávy Vojenského zpravodajství, podle nichž měl žalobce sdělovat utajované informace neoprávněným osobám v takovém rozsahu, že to mělo mít vliv na závěr o zachované bezpečnostní spolehlivosti žalobce. Žalobce zopakoval, že neměl možnost se k těmto informacím dostat ani se k nim vyjádřit. Má za to, že je-li mu vytýkáno porušení pracovněprávních předpisů, pak nešlo o poškození ministerstva obrany, protože žalobce nikdy nepřekročil zákonný rámec možnosti komunikace zaměstnance tohoto správního orgánu. Zároveň mu nikdy zaměstnavatelem nebylo vytknuto takové porušení pracovněprávních předpisů a hodnocen byl vždy kladně. Žalobce zdůraznil, že anonymní podání, které iniciovalo bezpečnostní řízení, bylo inspekcí shledáno nepravdivým, proto lze mít za to, že žalobce nepřestal splňovat podmínky bezpečnostní spolehlivosti. Správní soud by měl posoudit v daném případě nejen „čistotu“ procesu, ale i vlastní zákonnost podkladových zpráv tím, že proběhne dokazování přímo před soudem.

Zástupkyně žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah písemného vyjádření žalovaného k žalobě. Anonymní podání jako spouštěč bezpečnostního řízení se žalobcem vyvolalo pochybnosti o možném bezpečnostním riziku, tyto pochybnosti jsou pro zahájení správního řízení dostačující. Žalovaný relevantní důvody v odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal, je však vázán režimem utajovaných skutečností, od jejichž původce jiné stanovisko neobdržel a režim ochrany u těchto podkladů pro vydání rozhodnutí i nadále trvá.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Žalobci bylo na základě žádosti dne 26. 8. 2011 vydáno osvědčení č. NBÚ-088753 pro stupeň utajení „Tajné“ s dobou platnosti do 10. 1. 2019.

Úřad obdržel dne 15. 8. 2012 anonymní sdělení, ve kterém byly uvedeny informace, jež mohly mít vliv na posouzení bezpečnostní spolehlivosti žalobce. Na základě výše uvedené skutečnosti Úřad zahájil se žalobcem dne 4. 4. 2014 řízení o zrušení vydaného osvědčení, neboť na základě vyhodnocení informací získaných podle § 110 odst. 1 zákona vznikly Úřadu pochybnosti o tom, zda žalobce i nadále splňuje podmínky pro vydání osvědčení a jeho další držení.

Vzhledem k tomu, že se v průběhu řízení o zrušení platnosti osvědčení vyskytly skutečnosti, které byly třeba objasnit pro zjištění skutečného stavu věci, provedl Úřad dne 11. 6. 2014 se žalobcem pohovor podle § 105 zákona.

Úřad vyhodnotil skutečnosti zjištěné za pomoci úkonů řízení a dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti podle § 12 odst. 1 písm. d) zákona, neboť u něj bylo shledáno bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona v podobě chování, které může mít vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost žalobce a může ovlivnit jeho schopnost utajovat informace.

Z uvedených důvodů rozhodnutím ze dne 24. 7. 2015 Úřad podle § 101 odst. 2 zákona zrušil platnost žalobci vydaného osvědčení.

Proti rozhodnutí o zrušení platnosti osvědčení uplatnil žalobce dne 14. 8. 2015 včasný rozklad, o němž rozhodl ředitel žalovaného žalobou napadeným rozhodnutím, kterým byl rozklad shledán nedůvodným, proto byl zamítnut a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Ředitel Úřadu se v přezkumném řízení zabýval veškerým podkladovými materiály, které byly v průběhu bezpečnostního řízení shromážděny, a dospěl k závěru, že postup Úřadu předcházející vydání napadeného rozhodnutí včetně způsobu, jakým si Úřad opatřil podkladové materiály, byl v souladu se zákonem. Úřad si pro své rozhodnutí opatřil dostatek podkladových materiálů a zjištěné skutečnosti vyhodnotil správně tak, že zrušil platnost osvědčení, neboť žalobce nesplňuje podmínku bezpečnostní spolehlivosti z důvodu, že u něho existuje bezpečnostní riziko podle § 14 odst. 3 písm. d) zákona. Z tohoto důvodu ředitel Úřadu potvrdil závěr, že žalobce nesplňuje podmínky pro vydání osvědčení.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě. Při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání

napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Věc soud posoudil takto:

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení pravomocného rozhodnutí předsedy žalovaného správního úřadu, jímž v řízení o rozkladu rozhodl o tom, že žalobci se ruší osvědčení pro stupeň utajení „tajné“ č. ...

Podle ustanovení § 12 zákona č. 412/2005 Sb. osvědčení fyzické osoby Úřad vydá fyzické osobě, která je státním občanem České republiky nebo státním příslušníkem členského státu Evropské unie nebo Organizace Severoatlantické smlouvy, splňuje podmínky uvedené v ustanovení § 6 odstavci 2 tohoto zákona, je osobnostně způsobilá a je bezpečnostně spolehlivá. Tyto podmínky musí fyzická osoba splňovat po celou dobu platnosti osvědčení fyzické osoby.

Podle ustanovení § 14 odstavců 1 až 3 zákona č. 412/2005 Sb. podmínku bezpečnostní spolehlivosti splňuje fyzická osoba, u níž není zjištěno bezpečnostní riziko. Bezpečnostním rizikem je závažná nebo opakovaná činnost proti zájmům České republiky, činnost, spočívající v potlačování základních práv a svobod, anebo podpora takové činnosti a skutečnost, že jsou majetkové poměry zjevně nepřiměřené řádně přiznaným příjmům fyzické osoby. Za bezpečnostní riziko lze též považovat chování, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace či uvedení nepravdivé informace nebo zamlčení informace rozhodné pro objektivní zjištění skutečného stavu věci v řízení podle části čtvrté nebo nenahlášení změny údajů uvedených v příloze k této žádosti o vydání osvědčení fyzické osoby nebo v jiném materiálu poskytnutém Úřadu v příloze k této žádosti. Podle odstavce 6 téhož právního ustanovení při posuzování, zda skutečnost uvedená v odstavci třetím je bezpečnostním rizikem, se přihlíží k tomu, do jaké míry může ovlivnit schopnost utajovat informace, k době jejího výskytu, k jejímu rozsahu, charakteru a k chování fyzické osoby v období uvedeném v odstavci čtvrtém.

Podle ustanovení § 101 odstavců 1 a 2 téhož zákona řízení o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby, osvědčení podnikatele nebo dokladu Úřad zahájí, existuje-li důvodná pochybnost o tom, že držitel takovéto veřejné listiny i nadále splňuje podmínky pro její vydání. Přestal-li držitel osvědčení fyzické osoby, osvědčení podnikatele nebo dokladu splňovat podmínky pro vydání takovéto veřejné listiny, Úřad její platnost zruší.

K žalobcem uplatněným žalobním námitkám považuje soud za vhodné poukázat na specifickou povahu řízení před NBÚ, v rámci něhož dochází k prověřování bezpečnostní spolehlivosti fyzických osob. V tomto směru soud pokládá za vhodné poukázat na nález ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 28/02, v němž Ústavní soud konstatoval, že ochrana utajovaných skutečností (dnes utajovaných informací) a podmínky kladené na osoby, jež s těmito skutečnostmi budou nakládat, je natolik specifickou oblastí, že ani z ústavněprávního hlediska není možné garantovat všechna procesní práva těchto osob v takové míře, jako je tomu u jiných profesí. Ani přes tuto skutečnost však dle citovaného nálezu Ústavního soudu nelze rezignovat na zajištění ústavní ochrany práv prověřovaných osob (viz též nález Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000, obě rozhodnutí jsou dostupná na <http://nalus.cz>).

Zájem státu na utajení informací obsažených v předmětné zprávě, jenž bezprostředně souvisí s potřebou ochrany činnosti zpravodajských služeb, podle názoru soudu zřetelně převažuje nad individuálním zájmem žalobce na seznámení s tímto podkladem pro

rozhodnutí. S přihlédnutím k nutnosti ochrany naznačených zájmů státu tak v řízení o vydání osvědčení pro styk s utajovanými informacemi může dojít k tomu, že žalobci bude v souladu se zákonem (ustanovení § 122 odstavec 3 zákona č. 412/2005 Sb.) upřeno procesní právo na seznámení se s konkrétním podkladem pro rozhodnutí, který bude utajovanou informací, a tím, kdo bude oprávněn seznámit se s kompletním spisovým materiálem, bude až soud v rámci přezkumného řízení soudního.

Touto otázkou se podrobně zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 7. 2013, č. j. 7As 49/2013 – 18, dostupným stejně jako všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz, v němž odkázal na již stávající judikaturu (například rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7As 31/2011 - 101, rozsudek Evropského soudu pro lidská práva č. 28541/95), jejíž základní obsah a smysl v odůvodnění zrušujícího rozsudku uvedl. Lze proto v podrobnostech na uvedené rozsudky odkázat, neboť lze podotknout, že i v uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud akceptoval skutečnost, že jedním z podkladů rozhodnutí žalovaného může být zpráva zpravodajské služby a současně se vyjádřil k nutnosti určitého stupně konkrétnosti takovéto zprávy. Otázkou konkrétnosti či informační hodnoty zpráv zpravodajské služby se Nejvyšší správní soud zabýval i v dalších rozhodnutích, jako například v rozsudku ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9As 9/2009 – 102, či v rozsudku ze dne 30. 1. 2009, č. j. 5As 44/2006 – 74.

Úřad postupoval v souladu s ustanovením § 122 odstavec 3 zákona o ochraně utajovaných informací, podle kterého jsou-li některé z důvodů vydání rozhodnutí utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. K tomu lze odkázat na nálezh Ústavního soudu ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04, ve kterém tento soud vyslovil, že „není jisté možné, aby byl NBÚ pod záminkou absolutního zachování procesních práv účastníka nucen uvádět ve svých rozhodnutích skutečnosti, které by mohly ohrozit zájem státu, efektivitu práce zpravodajských služeb či policejních složek, anebo bezpečnost jejich agentů či třetích osob“. Je totiž třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, v němž nejsou v souladu s ustanovením § 122 odstavec 3 zákona o ochraně utajovaných informací uvedeny důvody, jelikož se jedná o utajované informace, jen proto za nepřezkoumatelné považovat nelze, neboť zákon zde - výjimečně - umožňuje v rozhodnutí tyto důvody neuvádět. Přezkoumatelnost rozhodnutí je pak zajištěna, byť nepochybně obtížněji než u „běžných“ správních rozhodnutí tím, že orgán, jenž má pravomoc správní rozhodnutí přezkoumávat, tj. v první řadě soud ve správním soudnictví, musí mít neomezený přístup k podkladům rozhodnutí obsaženým ve správním spisu.

Významným rysem případu žalobce je, že Úřad považoval za bezpečnostní riziko především žalobcovo chování popsané ve zprávě zpravodajské služby. Pokud by existovaly důvody pro závěr o bezpečnostním riziku, které by byly zcela nezávislé na uvedené zprávě, tj. samy o sobě by ukazovaly, že žalobce není dostatečně spolehlivý či důvěryhodný, pak by mohly postačovat pro závěr o odejmutí osvědčení.

V předmětné věci je nutno poměřovat na jedné straně veřejný zájem na ochraně subjektivních práv fyzické osoby (což je atributem právního státu) a na druhé straně veřejný zájem na ochraně utajovaných informací. Soud nezastává názor, že je základním právem fyzické osoby zastávat funkci státního úředníka obecně, a na určité konkrétní pozici zejména. Jakkoli je Listinou základních práv a svobod zaručena svobodná volba povolání (článek 26

odst. 1), současně je v odst. 2 téhož článku stanoveno, že zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Stát je tedy zmocněn zákonem omezit přístup fyzických osob k určitým povoláním, přičemž je přiměřené věci, týká-li se takové omezení právě přístupu k funkcím souvisejícím se státní správou; jedinou neodstranitelnou podmínkou takového omezení je rovnost fyzických osob při ucházení se o takové funkce. Rovněž je věci přiměřené, aby pro osoby, jež se budou při výkonu funkce ve státní správě seznamovat s utajovanými informacemi, byla stanovena omezení, respektive podmínky, za jakých jim bude přístup k utajovaným informacím umožněn. Z logiky věci pak vyplývá, že byla-li by nezpůsobilost určité osoby seznamovat se s utajovanými informacemi zjištěna z informací, které samy utajeny jsou, nemůže být taková osoba s těmito informacemi seznámena - opačný postup by byl kontraproduktivní a zjevně nesmyslný.

Na situaci žalobce v projednávané věci pak právě taková zákonná omezení dopadají, a pokud žalobce chtěl vykonávat určitou funkci, pro jejíž výkon je vyžadováno příslušné osvědčení pro přístup k utajovaným informacím, musel se těmito omezením podrobit, a to včetně toho, že i již jednou řádně udělené osvědčení mu může být odňato. Pro takové odnětí je pak stanoven procesní postup, jehož součástí je i výslovná pravomoc správního orgánu nesdělovat účastníkovi řízení skutečnosti, které jsou utajovanými informacemi; pokud se jedná o důvody vydání rozhodnutí, uvede správní orgán v odůvodnění pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení, a úvahy, jimiž se řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí uvede pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi (viz ust. § 122 odst. 3 zákona o utajovaných informacích). Nešlo tedy ze strany Úřadu o postup svévolný či zlovolný, a ani nezákonný, jestliže žalobci nezpřístupnil informace vedoucí k odnětí osvědčení, neboť zákon jiný postup neumožňuje.

Soud v této souvislosti pro úplnost poukazuje na to, že nahlížení do spisu správního orgánu, jež je přílohou soudního spisu, se v případě přezkumu rozhodnutí Úřadu řídí ustanovením § 133 odst. 3 zákona o utajovaných informacích, jež svěřuje předsedovi senátu rozhodnout o vyloučení částí takového spisu z nahlížení i pro účastníky řízení před soudem a jejich zástupce, jestliže může být ohrožena nebo vážně narušena činnost zpravodajských služeb nebo policie. Vzhledem k tomu, že předseda senátu takový závěr učinil, rozhodl soud v průběhu jednání, že návrhu žalobce na nahlížení do části spisu, obsahující utajované informace, nelze vyhovět.

Žalobce dále namítl, že nezná obsah utajených informací, ale vycházejí ze znalosti svých poměrů má za to, že rozhodnutí je nepřiměřené. Přiměřeným by mohlo být pouze tehdy, opíralo-li by se o informace zcela smyšlené (což nelze vyloučit ani potvrdit), ovšem pak by bylo nepřiměřené rovněž. V protokolu o pohovoru není žádná informace, která by mohla vést k závěru, učiněnému správním orgánem. Teoreticky by tu bylo možno uvažovat pouze o zjevném rozporu mezi vypovězenými údaji a jinak zjištěnou skutečností. Toho by si žalobce musel být vědom a nemělo by smysl to před ním utajovat, resp. nevěděl-li by, že jde o informace nepravdivé, nelze mu to přičítat k tíži.

Soud neakceptoval ani tuto námitku. Vycházejí ze své pravomoci, soud ověřil, že v bezpečnostním spise se nachází listina, která obsahuje zprávu o výsledku šetření zpravodajské služby, jež sestává mimo jiné též z částí, obsahujících informace k osobě žalobce. V návaznosti na to pak soud hodnotil, zda tyto informace o žalobci mohou být podkladem pro závěr žalovaného, tedy že dokládají takové chování žalobce, které má vliv na důvěryhodnost nebo ovlivnitelnost osoby a může ovlivnit její schopnost utajovat informace. Soud dospěl k závěru, že z předmětných informací takový závěr po stránce věcné vyvodit lze

a že správní orgán jej vyvodil v souladu se zásadami logického rozvažování. Jeho závěr o bezpečnostním riziku podle ust. § 14 odst. 3 písm. d) zákona o utajovaných informacích je tedy zcela přiměřený těmto podkladům pro rozhodnutí.

Podle § 89 odst. 7 zákona o utajovaných informacích platí, že účastník řízení a jeho zástupce mají před vydáním rozhodnutí právo nahlížet do bezpečnostního svazku a činit si z něj výpisy, s výjimkou té části bezpečnostního svazku, která obsahuje utajovanou informaci.

Nemožnost účastníka řízení nahlížet do utajované části bezpečnostního svazku tak vyplývá přímo ze zákona o utajovaných informacích a je dána specifickou povahou tohoto řízení, v rámci něhož dochází k prověřování bezpečnostní spolehlivosti fyzických osob. V tomto řízení není možné s ohledem na zájem na ochraně utajovaných informací garantovat všechna procesní práva prověřovaných osob, nicméně nelze rezignovat na zajištění ústavní ochrany jejich práv, která je následně zajištěna v rámci řízení před správními soudy (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 6. 2003, sp. zn. II. ÚS 28/02, ze dne 12. 7. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 11/2000 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 1As 146/2015 - 88).

Podle § 133 odst. 3 zákona o ochraně utajovaných informací je možné neposkytnout účastníku řízení soudního řízení správního, ani jeho právnímu zástupci, utajovanou informaci, která je podkladem napadeného rozhodnutí, pokud žalovaný označí předmětnou utajovanou informaci jako informaci, ohledně níž nelze zprostit mlčenlivosti, a předseda senátu následně rozhodne, že části spisu, k nimž se tyto okolnosti váží, budou odděleny, jestliže činnost zpravodajských služeb nebo policie může být ohrožena nebo vážně narušena.

Uvedené ustanovení bylo předmětem opakované judikatury Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9As 9/2010 – 94, soud uvedl: „o oddělení příslušné části spisu rozhoduje soud, respektive předseda příslušného senátu, a to za předpokladu, že dospěje k závěru, že jsou pro vyloučení určitých informací z nahlížení do spisu splněny shora uvedené zákonné předpoklady.“

Znepřístupnění informací v průběhu soudního řízení a jejich vyloučení z běžného dokazování tedy není automatické, ale nastává jen tehdy, pokud soud dospěje k závěru, že k vyloučení takovýchto informací budou zákonné předpoklady (viz též obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012 – 28, publikovaný pod č. 2825/2013 Sbírky NSS). Lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2013, č. j. 3As 63/2012 – 25, kde soud uvedl, že v případě omezení procesních práv účastníka řízení je „nutné důvod neposkytnutí utajované informace účastníku řádně odůvodnit a nezasahovat do jeho procesních práv více, než je nezbytně nutné za účelem ochrany výše uvedených veřejných zájmů. Samozřejmě je přitom nutné splnit výše uvedené zákonné podmínky, za nichž je možné k neposkytnutí utajované informace účastníku řízení před soudem přistoupit.“

Rozšířený senát v usnesení ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4As 1/2015 – 40, judikaturu Nejvyššího správního soudu shrnul také následovně a poukázal i na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Regner proti České republice: „Již od počátku své existence judikatura k soudnímu přezkumu rozhodování o bezpečnostních prověrkách dospěla k závěru, že v soudním řízení lze provádět dokazování i ohledně obsahu utajovaných skutečností, ledaže jsou splněny zákonné předpoklady pro znepřístupnění takovýchto informací žalobci.

Znepřístupnění informací v průběhu soudního řízení a jejich vyloučení z běžného dokazování proto není automatické, ale nastává jen tehdy, pokud soud dospěje k závěru, že k vyloučení takovýchto informací budou splněny zákonné předpoklady.“

Městský soud v Praze se v nyní posuzované věci zabýval otázkou, zda by důkaz zprávami Vojenského zpravodajství měl či neměl být zpřístupněn žalobci. Dospěl přitom k závěru, že potřeba zachovat utajovanou povahu předmětného důkazu podléhala po celou dobu řízení před žalovaným i před soudem v souladu s ustanovením § 133 odst. 3 zákona o utajovaných informacích soudní kontrole“, což poskytuje žalobci další významnou záruku zachování požadavků spravedlivého procesu kladeného na danou problematiku článkem 6 odstavec 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Právě tato skutečnost – soudní kontrola utajovaných informací – zajišťuje v tomto typu řízení o žalobách proti pravomocným rozhodnutím žalovaného správního orgánu zvýšenou úroveň ochrany práv žalobce. Soud neshledal žádné konkrétní skutkové ani právní důvody pro to, aby zpochybnil dosud trvající režim ochrany těchto podkladů pro vydání rozhodnutí, neboť je zřejmé, že jde o informace, ohledně nichž dosud nelze jejich původce zprostit mlčenlivosti, neboť činnost zpravodajských služeb nebo policie by takovým postupem soudu mohla být ohrožena nebo vážně narušena.

Dokazování utajovanými skutečnostmi je v soudním řízení v zásadě možné, neshledá-li soud zákonné důvody pro jejich vyloučení. Při soudním přezkumu tedy nelze obecně vyloučit dokazování obsahu utajovaných informací, ovšem musí být stanoveny zvláštní podmínky pro zajištění ochrany utajovaných informací: „Mezi tyto podmínky lze zařadit nutnost poučení předsedou senátu, nutnost zproštění mlčenlivosti či dokonce vyloučení možnosti dokazování, pokud by mohlo dojít k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie.“ (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7As 31/2011 - 101, publikovaného pod č. 2602/2012 ve Sbírce NSS).

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí jako výsledek posouzení a vyhodnocení podkladů ve vztahu k eventuální možnosti existence bezpečnostního rizika z hlediska judikatury správních soudů ob stojí. Je třeba mít na paměti, že úkolem Národního bezpečnostního úřadu není poskytnuté podklady od jednotlivých subjektů přezkoumávat, neboť takováto činnost by byla v rozporu s pravomocí tohoto orgánu, jež je dána ustanovením § 8 zákona č. 148/1998 Sb. Informace, o které žalovaný a městský soud opřely své rozhodovací důvody, poskytují dostatečný podklad k závěru o bezpečnostní nespolehlivosti, když zprávy o výsledku šetření zpravodajské služby obsahují zcela konkrétní, ucelené a podrobné informace týkající se chování a způsobu života žalobce, které v nyní projednávané věci umožňují přezkoumat relevanci předmětných zjištění ve vztahu k jeho bezpečnostní spolehlivosti.

Domáhal-li se žalobce v podané žalobě toho, aby správní soud provedl ve věci řádné dokazování, pak Městský soud v Praze k této námitce uvádí následující:

Soud není zmocněn sdělovat totožnost subjektu, který poskytl žalovanému předmětné utajované informace. Pak se ovšem nemůže ani nijak zabývat hodnocením žalobcova tvrzení o možných motivech zrušení osvědčení. Informace, obsažené v utajované části správního spisu, jsou natolik konkrétní, že odůvodňují závěr správních orgánů o tom, aby bylo možno zahájit se žalobcem správní řízení a rozhodnout o zrušení platnosti osvědčení fyzické osoby pro stupeň utajení „Tajné“.

Z výše uvedených závěrů je zřejmé, že dokazování v řízení před správním soudem však může být provedeno pouze v případě, že soud neshledá důvod pro vyloučení určité informace z dokazování, byť by tato informace měla charakter utajované skutečnosti. O takový případ se v nyní posuzované věci nejedná, protože v utajované části správního spisu jsou založeny podklady, na základě kterých soud vyvodil závěr, že by seznámení účastníka řízení s utajovanými informacemi vedlo k ohrožení nebo vážnému narušení činnosti zpravodajských služeb nebo policie.

Žalovaný ani správní soud sdělení zpravodajských služeb nepřezkoumávají v takovém rozsahu a takovým způsobem, který je ve správním soudnictví obvyklý. Judikatura nicméně zdůraznila, že byť jde o podkladové akty, nemohou být zprávy zpravodajských služeb pouze vyjádřením názoru jejich zpracovatele, bez patřičného skutkového podkladu zachyceného ve spise a soudem ověřitelného. Žalovaný i správní soud měli v nyní posuzované věci možnost zhodnotit věrohodnost a přesvědčivost zpravodajské informace a její relevanci ve vztahu k bezpečnostnímu řízení. Na tomto závěru nemění ničeho skutečnost, že v posuzované věci soud neshledal důvody pro provedení dokazování podkladovými zprávami a pro zpřístupnění jejich obsahu žalobci.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že žaloba nebyla ani v jednom bodě podána důvodně, a proto ji zamítl podle § 78 odstavec 7 soudního řádu správního tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odstavec 1 soudního řádu správního, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. dubna 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu